

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.193/2025/4.

A felperes:

Felperes1 (Cím2)

A felperes jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím5)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím4)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértéséből eredő igény

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 32.P.20.314/2024/9. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 10.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 44.450 (negyvennégyezer-négyszázötven) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak 128.000 (százhuszonnyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az államnak járó fellebbezési eljárási illetéket a jelen ítélet keltétől számított hatvan napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetése során a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint a felperes a perbeli tényállás idején, 2020-ban a Párt1 elnöke volt. 2020. február 1-én képet posztolt a közösségi hálózaton, melyen 3 fiatalember látható amint Város1ban a Labdarúgóklub1 stadionjában egy, a felperes nevével feliratozott magyar zászlót tartanak fel.

[2] 2020. február 2-án az hirportal4.hu hírportál tudósított a felperes által posztolt képről. A cikk szerint a zászlót tartó fiatalok egyike a felperes párttársa, az a felperes által vezetett párt egyik polgármesterjelöltje volt. Az hirportal4.hu szerkesztőségével szemben a felperes sajtóhelyreigazítási pert indított, ennek során a Fővárosi Törvényszék 27.P.22.210/2020/8. számú ítéletével a szerkesztőséget helyreigazítás közzétételére kötelezte, mert valótlanul állította, hogy a képen egy párt1os politikus is szerepel. Az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a 32.Pf.20.657/2020/7. számú jogerős ítéletével helybenhagyta.

[3] 2020. július 20-án (helyesen július 2-án) az hirportal4.hu hírportál „Saját aktivistáival játszatta el politikus1, hogy mennyire szeretik a fiatalok, de gyorsan lebukott” címmel cikket jelentetett meg. A cikk szerint májusban politikus1 12 fiatal fiúval és lánnyal próbálta meg bebizonyítani, a fiatalok oda vannak érte, de kiderült ez nem volt több egy „ócska” trükknél: az akkori akcióban résztvevők nagyrésze ugyanis a párt2nek a tagjai, tehát politikus1 a tőle függésben álló fiatalokat kényszerítette arra, hogy álljanak ki mellette.

[4] 2020. július 3-án az hirportal4.hu cikkét átvéve az alperesi hirportal31.hu elnevezésű hírportál cikket jelentetett meg „Saját aktivistáival játszatta el politikus1, hogy mennyire szeretik a fiatalok” címmel. Ennek utolsó bekezdése tényként utal arra, hogy „Felperes1 pártelnök pedig egy képet posztolt arról, mennyire szeretik őt a magyarok. Gyorsan kiderült, hogy a képen egy párt1-politikus van.” Az alperesi hírportál mellett az alperes megye1ben a hirportal1.hu hírportálon is, továbbá a megye2ben olvasott hirportal5.hu és a megye3ben olvasott hirportal21.hu hírportálokon is megjelentette ezt a cikket azonos tartalommal. A hirportal31.hu hírportálon megjelent cikk miatt a felperes az alperessel szemben sajtóhelyreigazítási pert indított, melynek eredményeként a Győri Ítéltábla a Pf.20.137/2020/6. számú jogerős ítéletével az alperest helyreigazítás közzétételére kötelezte. Jóhírnevének megsértése miatt a felperes az hirportal4.hu hírportálon megjelent cikk miatt is pert indított a portál akkori – jelen perben félként részt nem vevő – kiadójával szemben, ennek eredményeként a Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.20.800/2021/5. számú ítéletével megállapította a felperes jóhírnevének megsértését, és ennek eredményeként a kiadót 500.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte. A hirportal5.hu, a hirportal1.hu, illetve a hirportal21.hu hírportálokon megjelent cikkek miatt is pert indított a felperes jóhírnév megsértésének megállapítása és sérelemdíj iránt. Ezen perek eredményeként a Győri Ítéltábla a Pf.I.20.027/2023/4. számú, Pf.20.071/2025/4. számú, valamint a Pf.I.20.105/2024/4. számú jogerős ítéletével megállapította a felperes jóhírnevének megsértését a valótlan alperesi közlés folytán, mindegyik esetben az alperest 400.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezve.

[5] A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.hirportal31.hu portálon 2020. július 3-án „Saját aktivistáival játszatta el politikus1, hogy mennyire szeretik a fiatalok” címmel megjelent cikkben valótlanul állította róla, hogy egy párt1os politikus is szerepel egy általa a közösségi hálózaton abból a célból közzétett fényképen, hogy megmutassa, mennyire népszerű. Kérte továbbá az alperest elégtételadásként arra kötelezni, hogy az elkövetett jogsértés miatti sajnálkozását magánlevélben fejezze ki. A magánlevél szövegére is javaslatot tett, kérte, hogy őt az alperes a levélben „Tisztelt Felperes1 Úr” megjelöléssel szólítsa meg. Emellett az alperest 400.000,- Ft sérelemdíj, és ennek 2020. július 4-től számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Perköltségei megtérítésére igényt tartott.

[6] Keresetét a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésére, a 2:43. § b) pontjára, a 2:45.§ (2) bekezdésére, a 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára alapította a megállapítási rész kapcsán, elégtétel adására pedig a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján, sérelemdíj megfizetésére a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdései alapján tartott igényt. A késedelmi kamat követelés kapcsán a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére hivatkozott. Előadta, hogy a 2020. február 1-én a Városi stadionban készült fényképen látható személyeket nem ismeri, ők nem a Párt1 politikusai. A cikk tehát valótlanul állította, hogy a képen párt1os politikus szerepel. Álláspontja szerint a közléssel a cikk azt sugallta, hogy becsapta a közösségi médiában az őt követőket. A valótlan tényállítás széleskörben ismertté vált, tekintettel arra, hogy megye1ben a lakosság a közélet eseményeiről jellemzően a hirportal31.hu hírportálról szerzi ismereteit. Hivatkozott továbbá a sajtóhelyreigazítási perben, valamint az azonos tényállás mellett az alperessel szemben indított személyiségi jogi perekben való pernyertességére, és az ezen ügyekben meghozott jogerős ítéletekre, melyek szerint az alperesi közlésrészlet manipulatív és megtévesztő célzatú volt, tehát az ránézve sértő jelleget hordozott.

[7] Hivatkozása szerint az alperesi közlés tényállítás, mivel annak igaz vagy hamis volta tekintetében állást lehet foglalni. A tényállítás a közélet és politika iránt érdeklődő olvasók számára azt a jelentést hordozza, hogy a felperes valótlanul mutatta be a felé megnyilvánuló szimpátiát, ezzel emberekkel manipulált, a közvéleményt ilyen módon kívánta befolyásolni, népszerűségét növelni. Ezen állítás tehát valótlan és sértő is, ugyanis megkérdőjelezi a felperesnek, mint politikusnak a közvéleményhez való viszonyulását. A jóhírnév megsértése tehát megvalósult. Bár közéleti szereplőként tűrési kötelezettsége magasabb, ám ez nem terjed ki a hamis tényközlésekre. E körben hivatkozott az Alkotmánybíróság, valamint a legfelsőbb bíróság egyes döntéseire. A valótlan közlése rá, mint a mai napig aktív közéleti szereplőre nézve különösen sérelmes, esetében ugyanis a közbizalom megléte alapvető feltétel. Az elégtételadásra való kötelezés kapcsán hivatkozott az ilyen jellegű perekben alkalmazott következetes bírói gyakorlatra, továbbá az ugyanezen sajtócikk más médiafelületen történő megjelenésével összefüggésben indított perekben meghozott jogerős ítéletekre. Álláspontja szerint a sérelmet szenvedett fél „megkövetése” jelent olyan mértékű erkölcsi elégtételt, amely a hasonló jellegű jogsértések esetén indokolt. Utalt ebben a körben a Kúria 3/2024. jogegységi határozatára is. A sérelemdíj kapcsán utalt arra, hogy a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges. Köztudomású ténynek kell tekinteni azt, hogy a sérelmezett alperesi közlés miatt megítélése hátrányosan változott a közvélemény előtt; e körben hivatkozott a Fővárosi és a Győri Ítéltáblának az azonos tartalmú, más média felületen megjelent sajtócikkek elbírálása körében meghozott jogerős ítéleteire. A köztudomásúan megjelenő hátrányon túlmenő hátrányt nem kívánt bizonyítani.

[8] A sérelemdíj mértéke kapcsán hivatkozott arra, hogy a sérelmezett sajtócikket megjelentető médiafelület megyelben a közélet iránt érdeklődők körében szinte mindenki által ismert, a hírportál több tízezres olvasottságú. A kifogásolt közlés miatt hozzá is és megyeli párttársaihoz is érkeztek emiatt rosszálló kérdések, megnyilvánulások ismeretlenek részéről is. A közlésben leírt tényeknek többen hitelt adtak, neki is és párttársainak is magyarázkodniuk kellett, mely megalázó élmény volt minden alkalommal. A jogsértés tárgyi súlya tehát kiemelkedő, miként annak az olvasókra, rá, a környezetére és az őt a közösségi médiában követőkre gyakorolt hatásra is. Az alperes nyilvánvalóan kifejezetten az ő lejáratása szándékával tette közzé az írást, és azzal is tisztában volt, hogy a megjelenésnek teret adó médiafelület megyel messze legolvasottabb hírportálja. A cikket aktívan propagálta a közösségi médiában is, így mindent megtett annak érdekében, hogy a jogsértő cikkről minél szélesebb kör tudomást szerezzen. A felróhatóság körében értékelendő körülményként emelte ki, hogy az alperes – mint médiafelület tulajdonosa – fokozott felelősséggel tartozik azért, hogy ne vezesse félre az olvasó közösséget. Ehhez képest az alperes a rendelkezésére álló média felületet az ő lejáratására használta fel, vagyis súlyosan felróhatóan járt el. Hangsúlyozta, a sérelemdíjnak a reparációs célon kívül repressziós funkciója is van. Jelen esetben a jogsértéstől való visszatartás érdekében a sérelemdíj magánjogi büntetőfunkciója is érvényre kell, hogy jusson. Hivatkozott e körben is a Fővárosi Ítéltábla eseti döntésére. A sérelemdíj összege meghatározásakor nem csak azt kérte figyelembe venni, hogy az nyújtson elégtételt az ő számára, hanem azt is, hogy annak alkalmasnak kell lennie a jogsértés szankcionálására és magában kell foglalnia a jogsértés társadalmi elítélését is. Nem lehet figyelmen kívül hagyni az alperesi felróhatóságot és azt, hogy a sérelemdíj összegének a jövőre nézve valamelyest visszatartó hatásúnak kell lennie. A Fővárosi Ítéltábla egyik hasonló ügyben keletkezett döntésére hivatkozva utalt arra, hogy „nagy számú internetes sajtóterméket működtető média holding alperessel szemben a kis összegű sérelemdíjnak nincs

semmilyen szankciós, illetve elégtételt adó hatása. Utalt arra, hogy az alperes beszámolója, illetve eredmény kimutatása szerint 2022. és 2023. években kiemelkedően magas eredményt realizált, tehát kirívóan tőkeerős és a média piacon domináns gazdálkodó szervezetről van szó.

[9] Az alperes a kereset elutasítását és perköltségei megtérítését kérte. Nem vitatta, hogy a sérelmezett tényállítást bizonyítani nem tudja. Arra hivatkozott, hogy a per tárgyát képező közlés nélkülözi a sértő jelleget. Mivel a felperes politikai szereplő, a bírálatokkal és állításokkal kapcsolatban őt fokozottabb tűrési kötelezettség terheli. A politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok tisztában vannak a párt politikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel. Allította, hogy a kifogásolt közlések nem befolyásolták hátrányosan a felperes társadalmi megítélését a társadalom szemében. Nem az érintett személyi szubjektív érzésének van jelentősége, hanem annak, hogy a közmegítélés alapján az adott valótlán tényállítás, objektíve sértőnek minősíthető-e.

[10] A sérelemdíj iránti keresettel szemben azzal is védekezett, hogy e szankció nem automatikus következménye a személyiségi jog megsértésének, ennek mindig feltétele valamilyen nem vagyoni hátrány fennállása a sérelmet szenvedett fél oldalán. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdés csupán a bizonyítási kötelezettség alól mentesítette a sérelmet szenvedett felet, azonban a nem vagyoni hátrány léte továbbra is feltétele a sérelemdíj alkalmazásának. Szerinte a felperes nem bizonyított olyan konkrét nem vagyoni hátrányokat, melyek a cikk jogsértő részei által érték volna és köztudomású doktrína alapján sem jár sérelemdíj a közlés sértő jellegének hiányában.

[11] A kért sérelemdíjat rendkívül eltúlzottnak tartotta, szerinte az nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel, az alperes felróhatóságával és a bírói gyakorlat szerint hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is eltúlzott módon meghaladja. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 36/1994.(VI.24.) AB határozatban írtakra. Kifejtette, hogy a demokratikus közéletet hivatásszerűen alakító politikai szereplők szabad bírálata, tevékenységük kritikája a társadalom tagjainak alapvető joga. A sérelemdíj elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja, és csak másodsorban a magánjogi büntetés. Hivatkozott arra is, hogy az utóbbi időszakban a valótlán és sértő tényállítások jogi értékelésének jogszabályi környezete is megváltozott, módosult a Btk. 226. § (3) bekezdése 2023. június 2-tól. A törvény szerinti büntethetőségi akadály nem eredményezheti azt, hogy a polgári jogi eszközrendszer alkalmazása felerősödjön. A preventív funkció nem válhat dominánssá a sérelemdíj összegének a meghatározásánál, a polgári jogi szankció nem veheti át más jogágak szerepét. A sérelemdíj összegének meghatározása során a mérlegelésnek ki kell terjedni a közléssel érintett személynek okozott hátrány mértékének vizsgálatára és a közlés konkrét hatásaira is. Álláspontja szerint a felperes jóhírnevében a vele kapcsolatban megjelent tényállítás következtében – csorbulás nem keletkezett. A felperes oldalán tehát hiányzik a nem vagyoni sérelem. Egyebekben utalt arra, hogy a köztudomású doktrína közszereplővel szemben még a legolvasottabb országos hírportálokkal szemben sem állapít meg 200.000,- Ft-nál magasabb összegű sérelemdíjat. Ehhez képest az alperesi hírportál regionális szintű, olvasóközössége pedig töredéke a legolvasottabb hírportálokénak.

[12] Külön is elutasítani kérte a késedelmi kamat megfizetésére irányuló igényt, tekintve, hogy a bíróság a sérelemdíjat az ítélethozatalkori értékviszonyokhoz igazodó módon kell meghatározni. Felhívta továbbá a figyelmet arra, hogy a per tárgyát képező cikk közel öt éve jelent meg egy megyei szintű internetes oldalon, a felperes helyreigazítás iránti kérelmet nem adott be és négy évig nem követelt sem elégtételt, sem sérelemdíjat.

[13] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.hirportal31.hu portálon 2020. július 3-án „Saját aktivistáival játszotta el politikus1, hogy mennyire szeretik őt a fiatalok” címmel megjelent cikkben valótlanul állította, hogy a felperes a párt1 párt elnökeként saját pártársát ábrázoló fényképet tett közzé, saját népszerűségének propagálása érdekében.

[14] Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a felperes részére magánlevélben adjon elégtételt az alábbi szöveggel:

„Tisztelt Felperes1 Úr!

2020. július 3-án a hirportal31.hu portálon „Saját aktivistáival játszotta el politikus1, hogy mennyire szeretik a fiatalok” címmel megjelent cikkben valótlanul állítottuk önről, hogy egy párt1os politikus is szerepel egy ön által a közösségi hálózaton azért közzétett fényképen, hogy megmutassa mennyire népszerű. Ezáltal megsértettük a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, amely miatt ezúton bocsánatot kérünk Öntől!.,

[15] Kötelezte az alperest, hogy a felperes részére 15 nap alatt fizessen meg 400.000 forint sérelemdíjat, és ezen összeg után 2020. július 4-től a kifizetésig a késedellel érintett naptári fél év első napján irányadó jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 101.600 forint perköltséget, továbbá az államnak 96.000 forint kereseti illetéket.

[16] Az ítélet mindenekelőtt rámutatott, hogy a perbeli cikknek a felperes által sérelmezett közlése az arra való utalás volt, hogy a felperes a bejegyzést és a fotót a közösségi médiában manipulatív célzattal tette közzé saját társadalmi támogatottsága és népszerűsége tárgyában, hiszen a fotón egyik párttársa látható. A cikk fő témája is eleve az volt, hogy egy másik párt elnöke saját pártjának aktivistáit ábrázoló fotókkal kívánta azt a hamis látszatot kelteni, hogy a fiatalok körében mennyire népszerű. A kifogásolt közlés egyértelműen párhuzamot állított fel a felperes és az említett másik pártelnök magatartása között.

[17] Az alperes maga sem vitatta, hogy a sérelmezett tényállítást – vagyis azt, hogy a felperes által közzétett fotón nem a cikkben nevesített párttárs látható – bizonyítani nem tudja. Hivatkozott azonban arra, hogy a valótlan tényállítás nélkülözi a sértő jelleget, tekintettel a felperes közszereplői mivoltára, és arra, hogy a közélet, a pártpolitika iránt érdeklődő olvasók tisztában vannak az ilyen jellegű véleménynyilvánítások túlzásra hajlamos jellemzőivel.

[18] Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a felperes valóban a Ptk. 2:44. § szerinti közszereplő. A közérdeklődésre számot tartó közügyek vitatása során kifejtett álláspontok,

véleménynyilvánítások csak szűk körben korlátozhatók, miután a sajtó mindenekelőtt a demokratikus véleménynyilvánítás és véleményformálás alapjául szolgáló információszerzés eszköze, küldetése a közhatalom gyakorlóinak ellenőrzése mellett a közügyek vitatásához kapcsolódó tények valós közlése. A fokozott tűrési kötelezettséggel bíró közéleti szereplők azonban a hamis tényállításokkal szemben jogvédelmet igényelhetnek. Ugyanis a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a kifejtett véleményt védi annak érték- és valóságtartalmára tekintet nélkül. Ezzel szemben a közügyeket érintő valótlan tényállításokra a vélemény nyilvánítási szabadság nem terjed ki.

[19] A konkrét esetben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a valótlan közlés alkalmas volt arra, hogy a felperes hitelességét, tisztességét az olvasókban megkérdőjelezze, tehát alkalmas volt a róla kialakult kép és közmegítélés hátrányos befolyásolására. A hírnévrontás megvalósulásához nem volt szükség arra, hogy ténylegesen bekövetkezzen a felperes társadalmi megítélésének negatív irányú változása, hátrányos eredmény tényleges bekövetkezése. Elegendő, ha a valótlan közlés erre objektíve alkalmas. Másfelől köztudomású, hogy a közélet iránt érdeklődők előtt visszatetszést kelt, és az érintett személy politikai hitelességét csökkenti, ha valaki egy vele kapcsolatban álló személy támogató megnyilvánulását akként használja fel, mintha az olyan személytől érkezne, aki tőle független. E valótlan állítás jelentős tárgyi súlyú, és a felperes – mint politikus – közvéleményhez való viszonyának tisztességességét kérdőjelezi meg. Erre tekintettel köztudomású tényként állapította meg az elsőfokú bíróság a felperes oldalán a nem vagyoni sérelem bekövetkezése.

[20] Mindezek alapján állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a valótlan és sértő közléssel a felperes jóhírnevében a Ptk. 2:45. § (2) bekezdés szerinti megsértése megvalósult, így azt a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alperes terhére megállapította.

[21] A felperes magánlevél formájában kért, elégtétel adást tartalmazó nyilatkozatra irányuló felperesi kereseti kérelemmel összefüggésben az elsőfokú bíróság kiemelte a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontját, valamint a Kúria utóbbi években kialakult gyakorlatát (Kúria Pfv.IV.21.311/2018/11., Pfv.21.347.2020/5., Pfv.20.565/2019/4., Pfv.20.588/2020/5., Pfv.21.106/2020/4.), mely szerint megfelel a bírói gyakorlatnak az, hogy a sérelmet okozó fél az elégtételadás körében magánlevélben fejezze ki sajnálkozását az elkövetett jogsértésért. Az elégtételadás, mint a személyiségi jogsértés objektív jogkövetkezményét az elsőfokú bíróság a keresetlevélben megjelölt szöveg alapján határozta meg, figyelemmel arra is, hogy az alperes külön az elégtételadás, mint jogkövetkezmény alkalmazására irányuló kereseti kérelmet nem vitatta.

[22] Az elsőfokú ítéletben kifejtésre került, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdés utaló szabálya alapján a sérelemdíjért való felelősség konjunktív feltételei: (1) jogellenség, (2) nem vagyoni sérelem, (3) az előbbiektől ok-okozati összefüggés, (4) a kimentés hiánya. A Ptk. vélelmet állít fel arra nézve, hogy mások személyiségi jogainak bármilyen megsértése jogellenes magatartás, melynek ellenkezőjét a sértő félnek kell bizonyítani. Ilyen jogellenességet kizáró okot az alperes kifejezetten nem állított, bár utalt arra, hogy a felperest közszereplőként a vele kapcsolatos véleménynyilvánításokat fokozottan tűrni köteles, ugyanakkor a valótlan tényállítások nem állnak a vélemény nyilvánítási szabadság védelme alatt.

[23] A nem vagyoni sérelem körében ismét utalt az elsőfokú bíróság a fentebb kifejtett azon körülményre, hogy a felperes politikusi minősége, a pártban viselt tisztsége folytán róla a sérelmezett közlés negatív, kedvezőtlen értékítélet megalapítására adott okot. Különösebb bizonyítást nem igénylő körülmény az, hogy ilyen helyzetben a kifogásolt alperesi állítás alkalmas volt arra, hogy a közélet, a pártpolitika iránt érdeklődő személyek körében megütközést váltson ki.

[24] A kimentés hiánya, mint a sérelemdíjért való felelősség 4. kognitív feltétele kapcsán nem merült fel olyan körülmény, amely a kártérítésért való felelősségrendszere, szabályai szerint vizsgálható lett volna. Mindezek alapján a felperes alappal tarthatott az alperestől igényt sérelemdíjra is.

[25] Kitért az elsőfokú bíróság a sérelemdíj intézményének funkcióira. Megállapította, hogy elsődleges funkciója a kompenzáció, vagyis a jogsértéssel okozott nem vagyoni hátrány vagyoni előnnyel történő kiegyenlítése. Másodlagos funkciója a sérelem magánjogi jellegű szankcionálása. A sérelemdíj mértékét a bíróságnak az eset körülményeire, így különösen a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében példálózó jelleggel felsorolt szempontok alapján kell meghatároznia.

[26] Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlya körében értékelte azt a körülményt, hogy az alperes – annak ellenére, hogy őt hírportál üzemeltetőjeként valóságghú tájékoztatás követelménye terhelte – a valótlan és sértő állítást oly módon közölte a nyilvánossággal, hogy e követelmény érvényesülése érdekében az elvárható gondosságot, körültekintést elmulasztotta, és azt kifejezetten a felperes lejárataának szándékával tette közzé. Értékelte továbbá azt a körülményt, hogy a sérelmezett közlés a felperes, mint politikus közvéleményhez való viszonyának tisztességes voltát kérdőjelezte meg. Az előbbiekre tekintettel a jogsértés súlya megállapíthatóvá teszi olyan mértékű nem vagyoni sérelem bekövetkezését, mely indokolja a keresetben igényelt 400.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére való kötelezést.

[27] A törvényszék utalt továbbá arra, hogy a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető. Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni, azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt 400.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj nem tudná betölteni rendeltetését. Mivel a polgári jog és a büntető jog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett annak jelentőséget tulajdonítani, hogy az adott állítást tilalmazza-e a büntetőjog. Megjegyezte továbbá, hogy a magánjogi büntetésfunkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[28] Bár kétségkívül tényszerű azon alperesi védekezés, mely szerint a kifogásolt közlés óta hosszú idő telt el, és a kereset benyújtására is az elévülési idő utolsó évében került sor, azonban még ennek figyelembevétele mellett sem ítélte az elsőfokú bíróság a felperes által 400.000 forintban megjelölt sérelemdíj összegét eltúlzottnak. A Ptk. 6:352. §-ából következik, hogy a jogsértő közlés megtörténtekor a felperes hátrány bekövetkezett, tehát az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését

követő naptól köteles fizetni. A bírói gyakorlat ismeri azt az esetet is, amikor a sérelemdíj összegét nem az elkövetésköri hanem az ítélelhozatali értékviszonyok alapján állítja meg, ilyen esetekben késedelmi kamat csupán az ítélelhozataltól jár. E gyakorlat alkalmazása abban az esetben indokolt, ha az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban bekövetkező változás miatt méltánytalan volna az elkövetésköri értékviszonyok alapulvétele. Jelen esetben azonban ilyen helyzet nem áll fenn, a felperes által igényt 400.000 forint megfelel az elkövetésköri értékviszonyoknak. Ebből következően a késedelmi kamat iránti keresetet is megalapozottnak minősítette az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése, a 6:48. § (1) bekezdése és a 6:132. §-a alapján.

[29] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan mellőzze sérelemdíj megfizetésére kötelezését, harmadlagosan a sérelemdíj összegének 100.000 forintra csökkentését, és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[30] Kiemelte, a személyre vonatkozó, objektíve valótlán tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül egyben személyiségi jogot sértőnek is, ha az a közmegítélés szerint alkalmas a sértett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Ekként az elbírálás szempontja nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Az adott esetben ugyanakkor a sérelmezett közlés nem sértő jellegű, annak következtében a felperes jóhírnevében csorbulás nem keletkezett. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a történeteket a maguk összefüggésében értelmező polgárok, akik tisztában vannak a közéleti témában megjelent közlemények figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel. A társadalom szemében az adott esetben a sérelmezett kijelentés nem olyan közlés, amely a felperes megítélését hátrányosan csorbítaná.

[31] Abban az esetben is, ha a felperes keresetének volna jogalapja, sérelemdíjra nem jogosult. A jogsértésekkel okozott nemvagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, márpedig a személyiségi jogi jogsértés megállapításának a sérelemdíj megítélése nem automatikus jogkövetkezménye. Az adott eset összes körülményét együttesen kell értékelni, és ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperesnél nemvagyoni hátrány keletkezett, továbbá, ha a megállapított jogsértés tárgyi súlya sem kiemelkedő, úgy az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. A felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túlmenő hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozott, ilyen hátrányokat nem bizonyított, ekként a bírói praxis szerint a sérelemdíj mértékét a jogsértésből eredő köztudomású, az általános élettapasztalatok alapján bekövetkező hátrányokra figyelemmel kell meghatározni. Ezen az alapon pedig nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes a törvényszék által megítélt összegű sérelemdíjra lenne jogosult, sőt, hogy egyáltalán sérelemdíj illetné őt meg.

[32] Hivatkozott arra is, hogy amennyiben a felperest sérelemdíj illetné meg, úgy annak az elsőfokú bíróság által megítélt összege rendkívül eltúlzott; nem áll arányban a felperest ért sérelemmel, felróhatóságával és a bírói gyakorlat szerint hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is eltúlzott módon meghaladja. Ennek kapcsán hangsúlyozta, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, és a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. Az általa kiadott különböző sajtótermékekkel szemben párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj

követeléseivel összefüggésben a felperes ugyanazokat a tényeket ismételte meg, ugyanazokra a bizonyítékokra hivatkozott. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felperest ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása. A Kúria Pfv.IV.20.475/2022/4. számú ítéletében ki is fejtette, hogy amennyiben a felperes a perben ugyanazokat a hátrányokat jelöli meg, mint amelyeket az előző perben eljáró bíróságok már értékelték, új tényre, bizonyítékra pedig nem hivatkozik, úgy ez adott esetben alacsonyabb összegű sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Mindemellett a felperes meg sem határozta, mennyiben tekinti elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent azonos tartalmú közlések hatásától. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a jogsértőként értékelt állítás nem a felperes személyiségét minősíti, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkozik, továbbá a közvélemény az őt érintően újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami az okozott hátrányt is degradálja. A perbeli közlés tartalma ekként általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az iránta fennálló közbizalmat a sérelmezett közlés jelentős mértékben nem csökkentette, a kijelentéssel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogot sértő közlés tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[33] Az alperes előadta azt is, hogy a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdeke nem csupán a jogsértés megállapításánál, hanem annak szankciói alkalmazásánál is értékelendő. A politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme ugyanis a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre és a közügyek körébe tartozó tényállásokra is vonatkozik. A közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége kapcsán nagyobb mértéktartást tanúsít. A sérelemdíj magánjogi szankció, amelynek elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel kompenzációja, és csak másodsorban a magánjogi büntetés. Emellett értékelni kell a valótlan és sértő tényállítások jogi értékelésének megváltozott jogszabályi környezetét is, nevezetesen azt, hogy a Btk. 2023. június 2-ától hatályos 226. §-ának (3) bekezdése büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján történő elkövetést, az egyéni jogsérelmeknél pedig kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. E rendelkezés nem járhat azzal a következménnyel, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezze.

[34] Kiemelkedő jelentősége van annak, hogy a felperes közszereplő, azaz fokozott mértékben tűrni köteles a személyét érintő kritikus állításokat. Ebbe a tűrés kötelezettségbe szűk körben beletartozik a valótlan tényállítások tűrésének kötelezettsége is, ugyanis – miként az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú határozatában kifejtette – még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetében is indokolt, hogy a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe vegyék a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekét. Az Alkotmánybíróság 13/2014. (VI. 18.) AB határozatában azt is deklarálta, hogy a sajtót a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények vonatkozásában korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben már csak akkor védi, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról, és a foglalkozása által megkívánt körülmények sem mulasztotta el. Ehhez képest a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrés kötelezettségének határait a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat tovább tágította. Mindezekre tekintettel a felperesnek, mint a közszereplő kategórián belül is a szólásszabadság szempontjából legkevesébé védett személyi körbe tartozó politikusnak számolnia kell azzal,

hogy megnyilatkozásait, cselekményeit mások vitatják, élesen bírálják, tetteinek, illetve a vele történeteknek a sajtó jelentőséget tulajdonít, azokat értelmezi. Értékelni kell továbbá azt a köztapasztalású tény is, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, melynek következtében a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászólt az ilyen állításokhoz és egyéb megnyilvánulásokhoz.

[35] Az alperes hivatkozott arra is, hogy a megfogalmazott közlések cáfolatára a felperesnek – a pártban betöltött pozíciója révén – lehetősége volt, a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a magánjogi büntetés céljából összefüggés nem állapítható meg, végül pedig a jogsértés bekövetkezése óta több mint négy év telt el, a cikkek ismételten nem jelentek meg, azoknak aktualitásuk nincs.

[36] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig okszerű következtetést vont le.

[37] Kiemelte, nem merülhet fel kétség azt illetően, hogy a valótlan tényállítás szerint hamis, manipulatív módon, saját párttársát felhasználva kívánta a közvéleményt befolyásolni. Ez a valótlan tényállítás jelentős tárgyi súlyú, tisztességét kérdőjelezi meg, az általános közfelfogás szerint is sértő.

[38] Megítélése szerint a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. Nem értékelhető terhére, hogy a köztudomású tényként megítélhető hátrányokon túl további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozott. Egységes a gyakorlat abban, hogy a sérelemdíj iránti igény megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem köteles bizonyítani az őt ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem érte őt a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a jelen perben érvényesített sérelemdíj iránti igény összehasonlíthatatlan nagyságrendileg azzal, melyet a bírói gyakorlat élet, testi épség vagy egészség megsértése miatti jogsérelem megállapítása esetén alkalmaz, így az alperes által említett egyensúly kérdése fel sem merülhet.

[39] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevének többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálandó hazug állítás újra és

újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy a közlést a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen annak ellenkezőjét.

[40] Hangsúlyozta továbbá, jelen perben nem ugyanazokat a hátrányokat jelölte meg, mint amelyeket az előző perekben eljáró bíróságok már értékelték, ugyanis a sérelem őt azzal érte, hogy a valótlan és sértő alperesi állítás olyan hírportálon jelent meg, amelyet jellemzően Magyarország jól körül határolható területén, Helység1-en és vonzáskörzetében ismernek és olvasnak. Az a tény pedig, hogy közszereplőnek tekinthető, nem jelenti, hogy valótlan és sértő állítások tolerálására lenne köteles. Közéleti szereplőként jogosult arra, hogy a közvélemény valós tettei, tényleges cselekedetei, megtörtént hibái, mulasztásai alapján ítélje meg őt.

[41] Álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sérelemdíj egyik funkciója a magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében, s e funkció összefüggésében a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyai a sérelemdíj összegének mérlegeléssel meghatározása során értékelhetőek. Az alperes a médiapiacra tökeerős szereplő, és kiemelkedő gazdasági eredményt ért el. Felelőssége független attól, hogyan módosította a jogalkotó a rágalmazás Btk.-beli tényállását. A megítélt 400.000 forint sérelemdíj a Btk. említett rendelkezéseinek szem előtt tartása mellett sem jelenti a polgári jogi eszközrendszer fokozottabb, szigorúbb alkalmazását, a Ptk. személyiségi jogi szankcióinak kifejezetten büntető jellegű jogkövetkezményként alkalmazását, és a prevenciós funkció előtérbe helyezését sem.

[42] Kiemelte, hogy nem foghat helyt az alperesnek a 7/2014. (III. 7.), a 13/2014. (IV. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatokra hivatkozása sem, részben azért, mert a valótlan és sértő állítások a szólásszabadságnak nem részei, másrészt pedig azért sem, mert az alperes a foglalkozása által megkövetelt körültekintést szándékosan nem tanúsította.

[43] Előadta: az ilyen és az ehhez hasonló, tömegesen előforduló közlések erodálják a politikai közbeszéd, illetőleg a közügyek megvitatásának színvonalát, és éppen az alperesnek, mint sajtószerveznek lenne kiemelt felelőssége abban, hogy a médiafogyasztókat való tényekről, eseményekről tájékoztassa, illetőleg, ha következtetést fogalmaz meg, vagy véleményt nyilvánít, úgy azt az elemi logika szabályainak megfelelően tegye, és tegyen eleget annak a kötelezettségének, hogy igyekezzék az általa leírtak valóságtartalmát vizsgálni, kontextusát feltárni.

[44] Vitatta azt, hogy lehetősége lett volna a megfogalmazott közlések cáfolatára azon olvasóközönség előtt, melyhez a sérelmezett állítás elért.

[45] Kiemelte, a sérelemdíj összegének mérlegeléssel történő meghatározásakor figyelembe vehetők a fizetésre kötelezett vagyoni viszonyai, továbbá azt is, hogy a jogsértés tárgyi súlyát és a felróhatóság mértékét növeli, ha arra szándékosan, üzleti felhasználás vagy haszonszerzés céljából került sor. Az alperes profitorientált gazdálkodó szervezet, így nem merülhet fel kétség azt illetően, hogy valamennyi cikket olvasottsága növelése, bevétel- és haszonszerzés végett tette közzé. Amennyiben az elsőfokú bíróság a sérelemdíj iránti követelést elutasította volna, éppen azzal sértette volna meg a Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdéseit, mert teljesen figyelmen kívül hagyta volna a jogintézmény magánjogi büntető

funkcióját. Az alperes célja éppen az volt, hogy a valótlan állításról tömegek szerezzenek tudomást, s nem véletlen, hogy az állítást úgy hozta nyilvánosságra, hogy nem közölte saját, vagy más érintett álláspontját. Nem csupán a jogsértés, hanem az alperes felróhatósága is komoly súlyú volt.

[46] Véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényét mikor érvényesíti. Az időmúlás nem jár a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj represszív, büntető funkciója hosszabb idő elteltével is érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[47] Csekély összegű sérelemdíj a jogsértés tényétől és a sérelemtől elszakítaná a sérelemdíj, mint polgári jogi szankció alkalmazását. Jelentéktelen összegű marasztalással a sérelemdíj az elérni kívánt hatások kiváltására nem alkalmas.

[48] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.hirportal31.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető az alperes késedelmi kamat megfizetésére kötelezése sem. Az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alkalmazása a sértett védelmét szolgálja, így annak elmaradását a jogsértő eleve nem kifogásolhatja.

[49] A fellebbezés alaptalan.

[50] Az ítéltábla rögzíti, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés korlátai között bírálta felül. Az alperes az ítéletet egyrészt amiatt támadta, mert a www.hirportal31.hu honlapon megjelent közlése nem sértő jellegű, nem sért személyhez fűződő jogot, másrészt állítása szerint a felperes egyáltalán nem jogosult sérelemdíjra, harmadrészt pedig a törvényszék által megítélt sérelemdíj összegében eltúlzott. Mindezen túlmenően az alperes vitatta azt is, hogy a felperes késedelmi kamatra lenne jogosult.

[51] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti keretek között vizsgálva az állapítható meg, hogy a törvényszék a tényállást helytállóan állapította meg, s abból levont jogi következtetései is helytállóak.

[52] Az alperes fellebbezési érveire figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

[53] Nem osztja az ítéltábla az alperesnek azt az érvelését, hogy a sérelmezett közlés a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására a közmegítélés szerint nem volt alkalmas. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helyesen mutatott arra rá, hogy a cikk célja az volt, hogy a felperest kedvezőtlen színben tüntesse fel a közvélemény előtt, azzal, hogy eltitkolta, a fényképfelvételen saját pártjának politikusa is szerepel. Ezzel azt sugalmazta a felperesről, hogy saját népszerűségének növelése érdekében az olvasók objektív

informálását akadályozva lényeges körülményt hallgatott el, ami alkalmas a közvélemény előtt az ő hátrányos megítélésére.

[54] Az ítéltábla úgy ítélte meg, a súlyosan felróhatóan elkövetett, bagatellnek nem minősülő jogsértés sérelemdíj megállapítására ad alapot.

[55] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]). Az adott esetben ugyanakkor a jogsértés jelentős súlyú, a jogsértés, az alperes felróhatósága jelentős volt, mely utóbbit nem csökkenti másodközlői minősége sem. Az alperes a hír ténybeli alapjait nem ellenőrizte, a forrás megbízhatóságát nem kutatta fel, pedig ezt egyszerűen feltárhatta volna.

[56] Nem vitásan a felperes politikusként közszereplő, azonban a rá vonatkozó célzatos, valótlan állításokat túrni nem köteles. Az alperes vele kapcsolatosan nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlan tényállást tett, melynek igazságtartalma a fentiek miatt ellenőrizhető lett volna. Közlése a közéleti vitához nem járulhatott hozzá, annak célja az érintett politikusi hitelességének rombolása volt.

[57] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[58] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt 400.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott állítást a büntetőjog tilalmazza-e.

[59] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[60] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelent, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a www.hirportal31.hu Helység1 városban és környékén olvasott hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[61] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felperesnek lehetősége volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[62] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperes mikor nyújtotta be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségtől halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperes hátrányt szenvedett, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélethozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélethozatalkori értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített 400.000 forint összegű sérelemdíj az elkövetéskori értékviszonyoknak felel meg.

[63] Mindezek alapján a felperest ért jogsérelem kompenzálására 400.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és a felperes késedelmi kamat iránti követelése is megalapozott.

[64] Ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[65] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján – hivatkozással a Pp. 81. § (1) és 82. § (3) bekezdéseire, valamint a fellebbezési eljárásban már alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontjára, és 5. § (1) bekezdésére – kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest, hogy a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti tizenöt nap határidőben fizesse meg a felperesnek az általa felszámított 35.000 forint + ÁFA = 44.450 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat). Kötelezte az alperest arra is, hogy fizessen meg az államnak a feljegyzett 128.000 forint fellebbezési eljárási illetéket [Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 40. § (1) bekezdése, 46. § (1) bekezdése, 59. § (1) bekezdése, 62. § (1) bekezdésének f) pontja].

[66] Az ítéltábla ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2025. november 24.

Dr. Lezsák József s. k.

dr. Sarmon Hedvig s. k.

Dr. Molnár Andrea s.

Győri Ítéltábla
I/L.Pf.20.193/2025/4

16

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró